

havde trukket meget længere ud, end hun havde tænkt sig. Til al Lykke saae det ud til, at Moderen ikke havde savnet hende; hun sad fuldkommen rolig og syntes ganske optaget af Højskoleforstanderens Tale.

Dette var hun paa sin Maade virkelig ogsaa. Pastorinden vaagede med Skinsyge over sin Mands Anseelse som Foredragsholder. Skønt Ingen nogensinde kunde se det paa hende, var hun nervøs, hvergang andre og navnlig naar Højskoleforstanderen skulde tale; og dette var Grunden til, at hun trods Pers Tilstedeværelse ikke i Mellemtiden havde tænkt paa at se efter sin Datter.

Noget lignende var forresten Tilfældet med Pastor Blomberg selv. Ganske vist var han altid den, der allerlydeligst gav sit Bifald tilkende overfor andre Talere og lo højest af deres Vittigheder; men paa en forræderisk Maade steg Blodet ham til Kinderne, saasnart han mærkede, at en anden gjorde Lykke.

Efter at Mødet var bleven sluttet med endnu et Par Sange, og mens man ventede paa Vognene, der stod lidt længere inde i Skoven, gik Hofjægermesterinden og Inger med hinanden under Armen lidt bort fra de andre. Den første sagde:

„I var sammen med Sidenius, saae jeg.“

„Ja, vi var en lille Tur ud til Rolhøj. Det kan der vel ikke have været noget urigtigt i?“ spurgte hun og saae lidt ængstelig paa den anden.

Hofjægermesterinden kom til at le.

„Nej, det kan der virkelig ikke.“

„Især da han jo er forlovet.“

„Javist.“

„Det er forresten underligt, saa lidt man mærker det paa ham, — at han er forlovet, mener jeg.“